

UZASADNIENIE

Powód D. K. pozwem wniesionym dnia 1 grudnia 2015 r. (data złożenia pisma w administracji aresztu śledczego – k. 9) domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego W. - S. kwoty 4.000 zł wraz z kosztami procesu. Wyjaśnił, że sumy tej żąda tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego – dobrego imienia. Wskazał, że jego dobre imię zostało naruszone przez to, że wychowawca Aresztu Śledczego W. – S. opracował niepełną opinię penitencjarną na temat jego osoby w sierpniu 2015 r. dla potrzeb postępowania o wydanie wyroku łącznego. Powód zarzucił, że wychowawca podczas sporządzania tej opinii nie zamieścił w niej istotnych informacji dotyczących ilości i rodzaju programów resocjalizacyjnych, które powód ukończył w jednostkach penitencjarnych. Powód zaznaczył, że w opinii skierowanej do sądu została zamieszczona informacja o ukończeniu przez niego trzech programów resocjalizacyjnych, a w rzeczywistości ukończył on więcej takich programów, co znajdowało odzwierciedlenie w jego aktach osobopoznawczych. Według powoda, informacja zawarta w opinii na jego temat była niepełna i niekorzystna dla niego, co naruszało jego dobre imię. Powód podkreślił, że opinia ta została włączona do akt sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego, a zatem niezawarcie w tej opinii pełnych informacji na temat jego osoby mogło mieć znaczenie przy wydawaniu wobec niego wyroku łącznego. Powód podał, że podczas zapoznawania się z opinią zwrócił uwagę na zaistniałe w niej braki dotyczące ilości programów przez niego ukończonych. Powód podkreślił, że niezawarcie w opinii pełnych informacji na jego temat było działaniem bezprawnym. Podniósł, że na skutek przedmiotowego zdarzenia i naruszenia jego dobrego imienia wyrządzono mu szkodę niemajątkową - krzywdę moralną. W uzasadnieniu pozwu powołał się na art. 7 i art. 77 ust. 1 Konstytucji oraz art. 448 k.c. Na rozprawie w dniu 30 września 2016 r. powód podtrzymał stanowisko oświadczając, że domaga się od pozwanego zadośćuczynienia w kwocie 4.000 zł za wydanie przeciwko niemu niepełnej i nierzetelnej opinii do sprawy o wydanie wyroku łącznego. Powód wskazał, że w tej opinii nie zamieszczono informacji o tym, że uczęszczał on do szkoły w zakładzie karnym. Powód zarzucił, że w opinii nie zaprezentowano pełnej informacji o programach resocjalizacyjnych, które ukończył. Powód nadmienił, że w opinii przywołano 2-3 takie programy, choć ukończył on 8-9 takich programów w różnych zakładach. Powód dodał, że choć w opinii tej podano, że nie należy do subkultury więziennej, to jednak nie zaznaczono, że wcześniej do niej należał. Powód podniósł, że w opinii nie wymieniono szczegółowo, a jedynie ogólnikowo, za co otrzymał wnioski nagrodowe, natomiast szczegółowo opisano, za co otrzymał kary. Na rozprawie powód powołał się na art. 51 ust. 4 Konstytucji. (pozew – k. 1-3, protokół rozprawy – k. 62-65)

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Dyrektor Aresztu Śledczego W. - S. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany oświadczył, że w dniu 24 sierpnia 2015 r. w Areszcie Śledczym W. - S. została sporządzona na temat powoda opinia na cele postępowania VI Ka 652/15 prowadzonego przez Sąd Okręgowy Warszawa – P.. Pozwany zapewnił, że ta opinia nie naruszała żadnych dóbr osobistych powoda. Pozwany zaznaczył, że powód nie kwestionował ani nie zaskarżył tej opinii, choć miał taką możliwość. Według pozwanego, treść tej opinii nie daje podstawy do udzielenia powodowi ochrony w oparciu o przepisy o ochronie dóbr osobistych. Pozwany podkreślił, że nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, aby jego działanie naruszyło jakiejkolwiek dobro osobiste powoda. Pozwany podniósł, że w jego zachowaniu brak jest znamion bezprawności, skoro opinia została wydana na podstawie obowiązujących przepisów i stanowiła ocenę postępowania powoda pod kątem jego postępów w resocjalizacji. Pozwany stwierdził, że powód wskutek zachowania pozwanego nie doznał jakiejkolwiek szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z tym zachowaniem. Według pozwanego, brak też dającego się uzasadnić powiązania między wysokością dochodzonej kwoty zadośćuczynienia a rzekomą krzywdą doznaną przez powoda. (odpowiedź na pozew – k. 37-38)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód D. K. ma 22 lata. Aktualnie odbywa on karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym W. – S.. Pozbawiony wolności jest od dnia 30 stycznia 2013 r. Od 7 października 2014 r. do 25 lutego 2015 r. powód przebywał w Zakładzie Karnym we W., od 25 lutego 2015 r. do 30 czerwca 2015 r. – w Areszcie Śledczym W. – B.. W dniu 30 czerwca 2015 r. przetransportowano go do Aresztu Śledczego W. – S.. W latach 2010-2014 powód został kilkakrotnie skazany

prawomocnymi wyrokami na kary pozbawienia wolności. Koniec aktualnie odbywanej kary pozbawienia wolności przypada mu na 2018 r. (dowód: zeznania powoda – k. 63-64, opinia z informacjami o osadzeniu - k. 153-162 załączonych akt II K 806/14)

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym we W. powód uczęszczał na zajęcia szkolne w zakresie kwalifikacyjnego kursu zawodowego o kierunku monter zabudowy i robót wykończeniowych w budownictwie. W dniu 2 lutego 2015 r. wystawiono zaświadczenie dla powoda o kontynuowaniu nauki na tym kursie. (dowód: zaświadczenie nr (...) – k. 18)

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym we W. powód uczestniczył w różnych programach resocjalizacyjnych. (okoliczności bezsporne)

W grudniu 2014 r. przyznano powodowi dyplom za aktywny udział i zaangażowanie w Programie resocjalizacji sprzyjającym przygotowaniu readaptacji społecznej z zakresu kształtowania umiejętności społecznych „I żyje się lepiej” realizowanym od 9 do 12 grudnia 2014 r. (dowód: dyplom z grudnia 2014 r. – k. 25)

W dniu 16 grudnia 2014 r. wystawiono dla powoda pisemne potwierdzenie ukończenia przez niego w okresie od 5 grudnia 2014 r. do 11 grudnia 2014 r. Programu readaptacyjno – edukacyjnego dla skazanych młodocianych z zakresu profilaktyki uzależnień od środków zmieniających świadomość (alkohol i narkotyki) „Ścieżka zdrowia”. (dowód: zaświadczenie – k. 20)

W dniu 31 stycznia 2015 r. wychowawca w Zakładzie Karnym we W. wystawił dla powoda zaświadczenie, na jego prośbę, w którym stwierdził, że powód w dniu 7 kwietnia 2014 r. uczestniczył w Programie Krótkiej Interwencji z uwagi na jego kontakt ze środkami psychoaktywnymi, brał udział w trzech indywidualnych spotkaniach z psychologiem oraz czytał literaturę o tematyce uzależnień. (dowód: zaświadczenie z 31 stycznia 2015 r. - k. 24)

Na początku 2015 r. przyznano powodowi dyplom za aktywne uczestnictwo, zaangażowanie oraz wywiązywanie się z zadanych prac oraz ukończenie Programu readaptacyjno – edukacyjnego ART Trening zastępowania agresji. (dowód: dyplom – k. 21)

W dniu 2 lutego 2015 r. młodszy psycholog w Zakładzie Karnym we W. sporządził informację na temat powoda w związku z pozytywnym rozpatrzeniem przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego we W. prośby powoda o wydanie przez psychologa zaświadczenia. W opinii psycholog wskazał, że powód przygotował zaproponowaną pracę pisemną na temat „Zamiast Autoagresji - możliwe sposoby radzenia sobie w sytuacjach trudnych”. Psycholog dodał, że powód wyrażał zainteresowanie udziałem w programie zastępowania agresji Art, ukończył program resocjalizacyjny sprzyjający readaptacji społecznej osadzonych z zakresu kształtowania umiejętności społecznych „I żyje się lepiej”. (dowód: informacja o skazanym – k. 22)

Od 27 lutego 2015 r. do 31 marca 2015 r. powód uczestniczył w Areszcie Śledczym W. – B. w Programie resocjalizacyjnym „Zmiana na dobre” w zakresie kształtowania umiejętności społecznych krok po kroku wśród skazanych z Aresztu Śledczego w W. B.. W dniu 31 marca 2015 r. wystawiono dla powoda zaświadczenie o udziale w tym programie. (dowód: zaświadczenie – k. 23)

W sierpniu 2015 r. powód ukończył w Areszcie Śledczym W. – S. Program readaptacji społecznej skazanych młodocianych oraz młodych wiekiem w zakresie kształtowania umiejętności społecznych przez osadzonego. W dniu 21 sierpnia 2015 r. wychowawca działu penitencjarnego wystawił dla powoda zaświadczenie o ukończeniu tego programu. (dowód: zaświadczenie – k. 19)

W dniu 2 kwietnia 2014 r. powód złożył do Sądu Rejonowego w Legionowie wniosek o wydanie wyroku łącznego. Wniosek ten zainicjował sprawę o sygn. akt II K 270/14, ostatecznie prowadzoną przed Sądem Rejonowym w Legionowie pod sygn. akt II K 806/14. Na skutek zarządzenia sędziego z 10 kwietnia 2014 r. zwrócono się do Aresztu Śledczego W. – B. (jako do jednostki penitencjarnej, w której powód aktualnie przebywał) o dostarczenie opinii na temat skazanego w związku z prowadzonym postępowaniem o wydanie wyroku łącznego. Areszt Śledczy W. –

B. w dniu 24 kwietnia 2014 r. sporządził opinię na temat powoda i przedłożył ją do akt sprawy o wydanie wyroku łącznego. W opinii przedstawiono między innymi opis zachowania skazanego przed osadzeniem oraz po osadzeniu. W opinii podano, że powód deklaruje przynależność do subkultury więziennej. Wskazano, że ogólna opinia jest negatywna. W toku postępowania o wydanie wyroku łącznego na mocy zarządzenia sędziego z 30 września 2014 r. zwrócono się do Zakładu Karnego we W. (jako do jednostki penitencjarnej, w której powód aktualnie przebywał) o wydanie opinii na temat skazanego. Zakład Karny we W. w dniu 15 stycznia 2015 r. sporządził opinię na temat powoda i przedłożył ją do akt sprawy o wydanie wyroku łącznego. W opinii przedstawiono między innymi opis zachowania skazanego przed osadzeniem oraz po osadzeniu, przedstawiono przebieg procesu resocjalizacji, wnioski i propozycje. W opinii podano, że powód deklaruje przynależność do subkultury więziennej. Zachowanie powoda w warunkach izolacji więziennej określono jako wybitnie negatywne. Wskazano, że był on nagradzany czterokrotnie i karany dyscyplinarnie osiemnastokrotnie. Zaznaczono, że powód uczęszczał na zajęcia szkolne kwalifikacyjnego kursu zawodowego o kierunku monter zabudowy i robót wykończeniowych w budownictwie. Podniesiono, że powód w izolacji więziennej ukończył od 5 do 12 grudnia 2014 r. program readaptacyjno – edukacyjny dla skazanych młodocianych z zakresu profilaktyki uzależnień od środków zmieniających świadomość (alkohol i narkotyki) pod nazwą Ś. Z.. W dniu 27 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Legionowie wydał wyrok łączny w sprawie II K 806/14, mając na względzie cztery wyroki skazujące powoda, wydane w latach 2012-2013. Sąd ten połączył dwa z tych wyroków i wymierzył karę łączną przy uwzględnieniu zasady kumulacji kar, a w pozostałym zakresie postępowanie umorzył. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Rejonowy powołał się między innymi na opinie o skazanym wydane przez jednostki penitencjarne. W marcu 2015 r. apelację od przedmiotowego wyroku złożył obrońca powoda. Zarzucił on w apelacji, że sąd I instancji dokonał błędnej analizy postępu resocjalizacyjnego skazanego. Obrońca podał, że czterokrotne nagradzanie niewątpliwie wskazywało, że proces resocjalizacyjny przebiegał prawidłowo. W związku z wniesieniem apelacji sprawa została przekazana do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie jako sądu II instancji, gdzie nadano jej sygn. akt VI Ka 652/15. Pismem z 12 sierpnia 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zwrócił się do Aresztu Śledczego W. – S. jako do jednostki penitencjarnej, w której powód aktualnie przebywał, o dostarczenie opinii na temat skazanego. (dowód: dokumenty znajdujące się w załączonych aktach II K 806/14: wniosek – k. 2-3, zarządzenie – k. 1, opinia z 2014 r. – k. 11, zarządzenie – k. 68, opinia ze stycznia 2015 r. - k. 79, wyrok sądu I instancji – k. 97, uzasadnienie wyroku – k. 102-103, apelacja - k. 105-106, zarządzenie – k. 128, wniosek o wydanie opinii – k. 139; zeznania powoda – k. 63-64)

Areszt Śledczy W. – S. w dniu 24 sierpnia 2015 r. sporządził opinię na temat powoda i przedłożył ją do akt sprawy o wydanie wyroku łącznego, powołując się na sygn. akt VI Ka 652/15 Sądu Okręgowego Warszawa – P.. Opinia ta wpłynęła do akt sprawy w dniu 27 sierpnia 2015 r. Została ona podpisana przez Zastępcę Dyrektora Aresztu Śledczego W. – S.. Część wstępną podpisał inspektor działu ewidencji. W opinii przedstawiono między innymi dane o osadzonym, opis zachowania przed osadzeniem, opis przebiegu procesu resocjalizacji, wnioski i propozycje. Postawę i zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej oceniono negatywnie. Podano, że podczas pobytu w warunkach izolacji penitencjarnej powód był wielokrotnie karany dyscyplinarnie. Wymieniono przy tym przykładowo (posługując się sformułowaniem: „między innymi”), za jakie zachowania był karany dyscyplinarnie. Podano, że kilka razy powód był nagradzany regulaminowo za przygotowanie pisemnej pracy „Zamiast Autoagresji – możliwe sposoby radzenia sobie w sytuacjach trudnych”, wykonanie gazetki ściennej o tematyce uzależnień oraz ze względów wychowawczych. Zaznaczono, że powód nie deklaruje przynależności do subkultury przestępczej. Podniesiono, że powód zgłasza chęć udziału w programach resocjalizacyjnych. Wymieniono, że brał on udział w następujących programach: I żyje się lepiej, Zmiana na dobre – program z zakresu kształtowania umiejętności społecznych, Ś. z. – program z zakresu profilaktyki u. od ś. ś.. Podano, że prognoza kryminologiczno – społeczna na obecnym etapie odbywania kary pozbawienia wolności kształtuje się negatywnie, w tym z uwagi na negatywne zachowanie podczas odbywania kary. (dowód: opinia z załącznikami - k. 153-162 zał. akt II K 806/14)

W dniu 26 sierpnia 2015 r. do akt sprawy o sygn. VI Ka 652/15 prowadzonej przez Sąd Okręgowy Warszawa – P. jako sąd II instancji, to jest do akt sprawy II K 806/14 Sądu Rejonowego w Legionowie jako sądu II instancji, wpłynęły pisma powoda z 24 sierpnia 2015 r. z załącznikami. Wśród załączników znajdowały się oryginały dyplomów i zaświadczeń z lat 2014-2015, w tym o kontynuowaniu przez powoda nauki w Zakładzie Karnym we W. czy o

ukończeniu przez niego programów resocjalizacyjnych. Na wniosek powoda oryginały dokumentów załączonych do jego pisma skopiowano, kopie załączono do akt a oryginały zwrócono powodowi. Do akt sprawy włączono kopie: a) zaświadczenia nr (...) z 2 lutego 2015 r. o kontynuowaniu uczęszczania na zajęcia szkolne w zakresie kwalifikacyjnego kursu zawodowego o kierunku monter zabudowy i robót wykończeniowych w budownictwie, b) dyplomu z grudnia 2014 r. za udział w Programie resocjalizacji sprzyjającym przygotowaniu readaptacji społecznej z zakresu kształtowania umiejętności społecznych „I żyje się lepiej” realizowanym od 9 do 12 grudnia 2014 r., c) pisma z 16 grudnia 2014 r. potwierdzającego ukończenie od 5 grudnia 2014 r. do 11 grudnia 2014 r. Programu readaptacyjno – edukacyjnego dla skazanych młodocianych z zakresu profilaktyki uzależnień od ś. ś.(a. n.) „Ś. z.”, d) zaświadczenia z 31 stycznia 2015 r. o udziale w Programie Krótkiej Interwencji, e) dyplomu z początku 2015 r. za ukończenie Programu readaptacyjno – edukacyjnego ART Trening zastępowania agresji, f) zaświadczenia młodszego psychologa w Zakładzie Karnym we W. z dnia 2 lutego 2015 r., g) zaświadczenia z 31 marca 2015 r. za udział w Programie resocjalizacyjnym „Z. d.” w zakresie kształtowania umiejętności społecznych krok po kroku wśród skazanych z Aresztu Śledczego w W. B.. (dowód: pismo skazanego z załącznikami – k. 143-152 załączonych akt II K 806/14)

W dniu 22 września 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa – P. jako sąd II instancji wydał wyrok w sprawie o sygn. VI Ka 652/15, w którym utrzymał w mocy zaskarżony apelacją obrońcy wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 17 lutego 2015 r. wydany w sprawie II K 806/14. (dowód: wyrok sądu II instancji - k. 173a załączonych akt II K 806/14)

W Areszcie Śledczym W. – S. powód został zapoznany z opinią przygotowywaną na temat jego osoby na polecenie Sądu Okręgowego Warszawa – P. do sprawy VI Ka 652/15. Z opinią zapoznawał powoda wychowawca. O treści opinii pisemnej, która została przedłożona do akt tej sprawy, powód dowiedział się już po wydaniu wyroku przez Sąd II instancji, a przed złożeniem pozwu w niniejszej sprawie. (dowód: zeznania powoda – k. 63-64)

Powód nie pracuje. Nie osiąga żadnych dochodów. Nie ma żadnego majątku. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Jest obciążony należnościami z wyroków sądów karnych. Kierowane przeciwko niemu postępowania egzekucyjne okazywały się nieskuteczne. (dowód: zeznania powoda – k. 63-64)

Stan faktyczny był bezsporny. Wiarygodność przywołanych wyżej dokumentów, w tym dokumentów znajdujących się w aktach załączonej sprawy karnej o wydanie wyroku łącznego, nie budziły wątpliwości Sądu ani stron. Zeznania powoda co do okoliczności faktycznych były wiarygodne. Powód przedstawiał również swoje oceny i opinie, które nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy podnieść, że nie było podstaw do zwrotu odpowiedzi na pozew. Zobowiązanie do złożenia odpowiedzi na pozew pozwany otrzymał w dniu 14 czerwca 2016 r. (k. 46). Termin na złożenie tej odpowiedzi upływał z dniem 14 lipca 2016 r. W dniu 14 lipca 2016 r. złożono tę odpowiedź (data nadania na poczcie – k. 42). Co prawda w tej odpowiedzi powołano się na błędną sygnaturę akt sprawy, przez co odpowiedź ta została pierwotnie podłożona do akt innej sprawy, jednak z oznaczenia stron i treści tej odpowiedzi wynikało, że została ona wniesiona w związku z przedmiotową sprawą i do akt tej sprawy została ona podłożona. Odpowiedź ta nie była dotknięta brakami formalnymi. Treść pełnomocnictwa załączonego do odpowiedzi na pozew nie budziła wątpliwości co do umocowania pełnomocnika do działania w imieniu pozwanego.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w jakimkolwiek zakresie.

Powód żądał zasądzenia na jego rzecz kwoty 4.000 zł tytułem naprawienia krzywdy (szkody niemajątkowej). Domagał się zadośćuczynienia (naprawienia krzywdy) za naruszenie jego dóbr osobistych – dobrego imienia. Z twierdzeń powoda wynikało, że wiązał on swe roszczenie ze sporządzeniem w dniu 24 sierpnia 2015 r. przez Areszt Śledczy W. – S. opinii na temat jego osoby na polecenie Sądu Okręgowego Warszawa – P. w sprawie o wydanie wyroku łącznego i ze złożeniem tej opinii do akt tej sprawy (sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Legionowie – jako Sąd I instancji - pod sygn. akt II K 806/14, a przed Sądem Okręgowym Warszawa – P. – jako Sądem II instancji - w sprawie VI

Ka 652/15). Zdaniem powoda, przedmiotowa opinia była niepełna i w sposób niekorzystny dla niego przedstawiała pewne okoliczności.

Naruszenie dobrego imienia polega na pomówieniu o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć daną osobę w opinii publicznej lub narazić ją na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Ochrona dobrego imienia rozciąga się na wszystkie dziedziny życia, w tym na sprawy osobiste, zawodowe i społeczne, a jego naruszenie może polegać na rozpowszechnianiu nieprawdziwych informacji lub formułowaniu ocen, które nie mieszczą się w granicach dopuszczalnej krytyki, czyli takiej, która nie znajduje podstawy w obiektywnych faktach. Godność człowieka konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości i oczekiwania szacunku ze strony innych ludzi, dotyczy wszystkich aspektów życia osobistego człowieka. Narusza ją takie zachowanie, które, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogło obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego.

Z art. 24 § 1 k.c. wynika, że przesłankami ochrony dóbr osobistych są: istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra oraz bezprawność zagrożenia lub naruszenia, przy czym pierwsze dwie przesłanki musi wykazać dochodzący ochrony, zaś pozwany może bronić się, że nie działał bezprawnie.

Dokonując oceny, czy nastąpiło naruszenie dóbr osobistych powoda, należało zastosować kryteria obiektywne, uwzględniające odczucia ogółu, powszechnie przyjmowane normy postępowania, przyjęte w społeczeństwie oceny, zapatrywania moralne i obyczaje. O dokonaniu naruszenia dobra osobistego decyduje bowiem obiektywna ocena konkretnych okoliczności, nie zaś subiektywne odczucie osoby zainteresowanej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zaznacza się, że przy dokonywaniu oceny, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, istotne jest nie subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale obiektywna reakcja opinii publicznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 października 2001 r., V CKN 195/01, Lex nr 53107). W judykaturze zgodnie przyjmuje się, że zarówno przy określaniu granic (istoty) dobra osobistego, jak i jego naruszenia należy posługiwać się kryterium obiektywnym, odwołującym się do przyjętych w społeczeństwie ocen, zapatrywań moralnych i obyczajów. W zakresie oceny natężenia ujemnych przeżyć osoby, która twierdzi, że jej dobro osobiste zostało naruszone, nie wystarczy uwzględnić tylko sferę indywidualnych przeżyć poszkodowanego, lecz ze względu na zasadę chronienia interesów typowych, należy brać pod uwagę przeciętną reakcję człowieka. „Opierając się więc na obiektywnych kryteriach, sąd powinien ustalić, czy skutek działania sprawcy została naruszona sfera uczuciowa danej osoby związana z jej określonym dobrem osobistym. Nie należy przy tym uprzywilejowywać osób, które charakteryzuje nadmierna wrażliwość” (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 lutego 2011 r., V CSK 256/10, Lex nr 794581 i podane tam orzeczenia).

Oceniając obiektywnie kwestionowane przez powoda zachowanie pozwanego polegające na sporządzeniu opinii z 24 sierpnia 2015 r. i przedłożeniu jej do akt sprawy o wydanie wyroku łącznego, stwierdzić trzeba, że tego rodzaju zachowanie pozwanego nie naruszało dóbr osobistych powoda, w szczególności jego dobrego imienia.

W analizowanej sprawie o wydanie wyroku łącznego wydano aż 3 opinie o osobie powoda (jedną w 2014 r. i dwie w 2015 r.). Dwie pierwsze opinie miał na uwadze sąd I instancji, który wydawał wyrok łączny. Trzy opinie, w tym opinię Aresztu Śledczego W. – S., miał na uwadze sąd II instancji, który rozpoznawał apelację. Zgodnie z art. 571 § 1 k.p.k. w sprawie o wydanie wyroku łącznego sąd w razie potrzeby zwraca się do zakładów karnych, w których skazany przebywał, o nadesłanie opinii o zachowaniu się skazanego w okresie odbywania kary. W orzecznictwie podnosi się, że co prawda zachowanie skazanego w czasie wymierzania kary łącznej może mieć znaczenie dla wymiaru kary, podobnie jak i jego sytuacja rodzinna, majątkowa oraz stan zdrowia, to jednak okolicznościom tym nie można nadawać nadmiernego znaczenia.

Opinia Aresztu Śledczego W. – S. z 24 sierpnia 2015 r., zgodnie z art. 571 § 1 k.p.k. czy poleceniem Sądu Okręgowego Warszawa – P., miała zawierać ocenę dokonaną przez ten podmiot na temat osoby powoda. W opinii tej podano więc dane o powodzie, a także ocenę jego zachowania, postępów, przebiegu procesu resocjalizacji, wnioski i propozycje. Z uwagi na charakter tego dokumentu nie zamieszczono w tej opinii wszystkich informacji o powodzie, w tym wszystkich informacji na temat jego pobytu w warunkach penitencjarnych. Zresztą dokument ten nie miał na celu tego, aby zostały w nim zaprezentowane wszystkie informacje o powodzie, Celem tego dokumentu było przedstawienie

opinii o powodzie - aktualnej opinii o osadzonym. Areszt Śledczy W. – S. nie musiał zatem przedstawiać wszystkich informacji o powodzie z okresu osadzenia, w tym o uczęszczaniu przez powoda na kurs zawodowy w innej jednostce penitencjarnej, o ukończeniu przez niego wszystkich programów resocjalizacyjnych, o karach czy nagrodach itd. Celem omawianego dokumentu było bowiem przedstawienie opinii o powodzie, zaprezentowanie oceny jego zachowania, postępów, przebiegu jego resocjalizacji itd., a nie przedstawienie wszystkich informacji na temat jego osadzenia. Wszystkie informacje na temat jego pobytów w poszczególnych jednostkach zawierały akta osobowe powoda. Mając na względzie charakter i cel omawianego dokumentu, stwierdzić trzeba, że (obiektywnie oceniając) nie naruszało dóbr osobistych powoda (w szczególności jego dobrego imienia) niezamieszczenie w tej opinii pełnych (wyczerpujących) informacji o ukończonych przez powoda programach resocjalizacyjnych, niezamieszczenie w opinii informacji o uczestniczeniu przez powoda w kursie zawodowym, niezamieszczenie w opinii szczegółowych informacji o zdarzeniach, w związku z którymi udzielono powodowi nagród, niedodanie informacji, że powód w przeszłości deklarował przynależność do subkultury więziennej.

Faktem jest, że w analizowanej opinii nie podano, że powód uczęszczał na zajęcia szkolne w zakresie kwalifikacyjnego kursu zawodowego o kierunku monter zabudowy i robót wykończeniowych w budownictwie. Brak tej informacji nie naruszał jednak dóbr osobistych powoda, jego dobrego imienia. W Areszcie Śledczym W. – S. powód nie uczęszczał na taki kurs. Na taki kurs uczęszczał on w Zakładzie Karnym we W. (do lutego 2015 r.). Między lutym a czerwcem 2015 r. powód przebywał w Areszcie Śledczym W. – B.. Na gruncie przedmiotowej sprawy nie sposób uznać, aby niepodanie w opinii z 24 sierpnia 2015 r. informacji o uczęszczaniu przez powoda na taki kurs naruszało jego dobra osobiste, w szczególności jego dobre imię. Odnosząc się do ewentualnego wpływu braku informacji o tym kursie w kwestionowanej opinii na rozstrzygnięcie w przedmiocie wyroku łącznego, stwierdzić trzeba, że w złożonej do akt sprawy o wydanie wyroku łącznego opinii opracowanej przez Zakład Karny we W. z początku 2015 r. została podana informacja o uczęszczaniu przez powoda na wspomniany kurs. Wreszcie zauważyć należy, że Sąd II instancji, który rozpoznawał apelację od wyroku Sądu Rejonowego, miał na uwadze informacje o przedmiotowym kursie, ponieważ dysponował kopią zaświadczenia nr (...) (k. 146 załączonych akt sprawy karnej), załączoną do akt niniejszej sprawy (k. 18).

W analizowanej opinii podano informację, że powód zgłasza chęć udziału w programach resocjalizacyjnych, że brał udział w programach resocjalizacyjnych. Wymieniono przy tym takie programy jak: I żyje się lepiej, Zmiana na dobre – program z zakresu kształtowania umiejętności społecznych, Ścieżka zdrowia – program z zakresu profilaktyki uzależnień od środków zmieniających świadomość. Wymieniono więc trzy programy, w których powód brał udział. W opinii tej podjęto kwestię programów resocjalizacyjnych w procesie resocjalizacji powoda. Zamieszczono w niej ocenę co do nastawienia powoda do programów resocjalizacyjnych. Nastawienie powoda, jak wynika z opinii, było pozytywne. Powód nie tylko deklarował chęć uczestniczenia w takich programach, ale brał w nich udział. Nie było przy tym obowiązku ani potrzeby (z punktu widzenia charakteru i celów analizowanej opinii), aby w opinii wymieniono wszystkie programy resocjalizacyjne, w którym powód brał udział w czasie osadzenia. I tak przywołano w tej opinii takie programy, które powód realizował poza Aresztem Śledczym W. – S.. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że nie wymieniono w opinii wszystkich programów resocjalizacyjnych, w którym uczestniczył powód. W szczególności nie wymieniono programu, w którym powód brał udział latem 2015 r. w Areszcie Śledczym W. – S.. Zaświadczenie o udziale w tym programie wystawiono dla powoda w dniu 21 sierpnia 2015 r. (k. 19), a zatem przy opracowaniu opinii z 24 sierpnia 2015 r. osoba sporządzająca tę opinię mogła jeszcze nie mieć informacji o tym programie. Niezależnie od tego wskazać trzeba, że nie naruszało dóbr osobistych powoda niewymienienie tego programu w przedmiotowej opinii, a nie też nie naruszało dóbr osobistych powoda niewymienienie w tej opinii innych programów, w których powód brał udział. W opinii podano bowiem, że powód zgłasza chęć w programach resocjalizacyjnych, że uczestniczy w takich programach. Niewymienienie w tej opinii wszystkich programów resocjalizacyjnych, w których powód brał udział, nie poniżało jego osoby, nie narażało go na utratę zaufania itd. Odnosząc się do ewentualnego wpływu braku informacji o tych wszystkich programach w kwestionowanej opinii na rozstrzygnięcie w sprawie o wydanie wyroku łącznego, stwierdzić trzeba, że w złożonych do akt sprawy o wydanie wyroku łącznego innych opiniach zostały zamieszczone informacje o udziale powoda w innych programach resocjalizacyjnych. Wreszcie zauważyć należy, że Sąd II instancji, który rozpoznawał apelację od wyroku Sądu Rejonowego, miał na uwadze informacje o innych programach, w

których brał udział powód podczas osadzenia, ponieważ dysponował kopiami dokumentów o takich programach z lat 2014-2014 (k. 147-152 załączonych akt sprawy karnej), załączonymi do akt niniejszej sprawy (k. 19-25).

W kwestionowanej opinii zaznaczono, że powód nie deklaruje przynależności do subkultury przestępczej, co było zgodne z prawdą, jak wynika z zeznań powoda. W żaden sposób nie naruszało dóbr osobistych powoda niepodanie w tej opinii informacji, że wcześniej powód deklaruwał przynależność do takiej subkultury. Zauważyć trzeba, że w dwóch wcześniejszych opiniach o powodzie złożonych do akt sprawy o wydanie wyroku łącznego została zawarta informacja, że powód przynależał do subkultury więziennej. Sąd II instancji, który rozpoznawał apelację od wyroku Sądu Rejonowego, miał na względzie dane, że wcześniej powód przynależał do takiej subkultury, a zgodnie z informacjami zawartymi w opinii z sierpnia 2015 r. powód już nie deklaruwał takiej przynależności.

Nie sposób też dopatrzeć się naruszenia dóbr osobistych powoda w niepodaniu w analizowanej opinii szczegółowych informacji o zdarzeniach, za które powód był nagradzany. Podnieść trzeba, że akurat w przedmiotowej opinii wymieniono przykładowo zachowania powoda, za które został nagrodzony. W szczególności podano, że powód był nagrodzony regulaminowo za przygotowanie pisemnej pracy „Zamiast Autoagresji – możliwe sposoby radzenia sobie w sytuacjach trudnych”, za wykonanie gazetki ściennej o tematyce uzależnień oraz ze względów wychowawczych. Wymieniono także przykładowo (o czym świadczy sformułowanie: „między innymi”) kilka sytuacji, za które powód został ukarany karą dyscyplinarną. Nie opisano jednak szczegółowo, z przytoczeniem dat itd., zdarzeń, który były podstawą do wymierzenia kar czy przydzielenia nagród.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie także w świetle przywołanych przez powoda art. 7, art. 77 ust. 1 czy art. 51 ust. 4 Konstytucji. Wedle art. 51 ust. 4 Konstytucji każdy ma prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą. Podnieść trzeba, że powodowi zapewniono prawo do zapoznania się z przedmiotową opinią zgodnie z art. 102 pkt 9 k.k.w. Powód nie zgłosił przy tym żadnych zastrzeżeń ani uwag. Nie wnosił o jej sprostowanie czy uzupełnienie.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał, stwierdzić trzeba, że postępowaniu Skarbu Państwa w kwestionowanym przez powoda zakresie nie można zarzucić ani tego, że było ono bezprawne, ani tego, że naruszało jakiegokolwiek dobra osobiste powoda, w tym dobre imię powoda. Nie zostało wykazane, aby w Areszcie Śledczym W. – S. dopuszczano się wobec powoda zachowań bezprawnych bądź takich, które, oceniając obiektywnie, byłyby nieakceptowane i nieuzasadnione, które naruszałyby dobre imię powoda. W niniejszej sprawie powód nie udowodnił, aby jego dobra osobiste w ogóle zostały naruszone. Z tej przyczyny powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Niezależnie od tego dodać należy, że powód nie wykazał zaistnienia krzywdy (szkody niemajątkowej), która winna podlegać naprawieniu przez przyznanie zadośćuczynienia w żądanej pozwym wysokości.

Z uwagi na fakt, że powód nie wykazał zgłoszonego w pozwie roszczenia o zadośćuczynienie, wobec tego powództwo w całości podlegało oddaleniu. Z tych przyczyn, mając na uwadze treść art. 24 § 1 k.c. oraz art. 448 k.c., Sąd oddalił powództwo w całości.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu, a nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa (stosownie do art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz.U. z 2016 r., poz. 623). Sąd miał na uwadze przede wszystkim względy natury podmiotowej związane z sytuacją finansową i życiową powoda. Powód przegrał proces, w związku z czym zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu ciążył na nim obowiązek poniesienia kosztów procesu, w tym obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez pozwanego. Sąd jednak wziął pod uwagę szczególnie trudną sytuację materialną i osobistą powoda, który obecnie odbywa karę pozbawienia wolności, nie jest zatrudniony, nie ma też żadnego majątku, dochodów (por. oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania - k. 4-8). Nie negując zatem wychowawczej funkcji rozliczenia kosztów procesu, należało również uwzględnić szczególną sytuację osobistą i majątkową powoda. W konsekwencji stwierdzić trzeba, że zasadnym było odstępianie od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda.